

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

ANGELAMARIA!!

— Jo voldria un barret...

gris

amb un llacet
al darrera.

tres ullets
a sobre

i una plometa
al costat

—No parli més. Ja l'entenc. Vostè vol un

barret gris

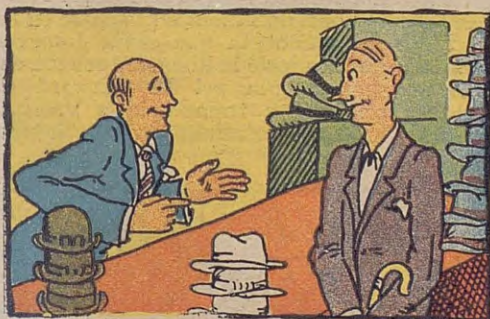
amb un llacet
al darrera.

tres ullets
a sobre

i una plometa
al costat

— Això mateix.

— Doncs de barrets...

grisos

amb llacets
al darrera

ullets a
sobre

i plometes
al costat

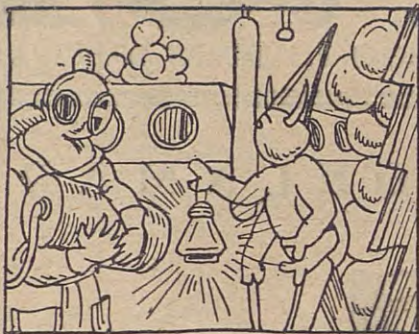

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

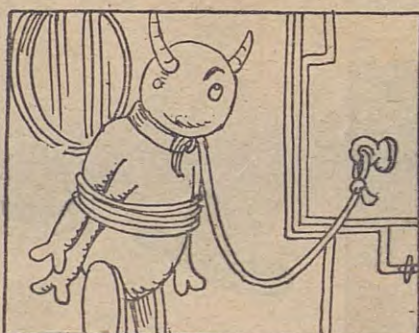
Dibuixos d'en MIRET

Un cop fora de la gàbia, la seva intenció va ésser anar al coet a buscar recanvi d'oxigen per a respirar i procurar entornar-se'n cap a la terra, puix ja veia que tot sol entre aquella mena de gent li tocava el perdre, majorment que en caçar-lo l'havien desproveït de les pistoles, amb les quals

havia de moment pogut imposar-se. S'endugué un sac de gas per a ensenyar-lo a la terra i pel camí trobà un sereno, el qual segurament devia cantar les hores per mitjà de l'entena, però en James amb aquest sistema no s'hi entenia. El sereno degué preguntar-li també on anava i tampoc tingué

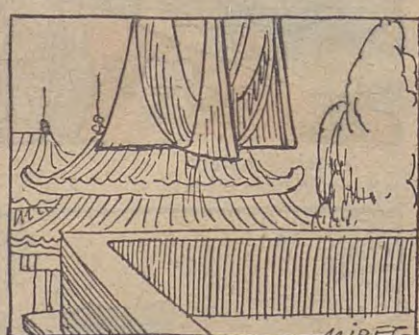
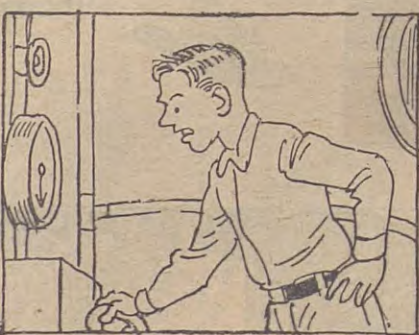
resposta, llavors l'home (és dir, el llunàtic empipat volgué detenir-lo, però com que James ja sabia que no pesaven gens, se'l carregà a coll com qui porta una nina de cel·loïde. El sereno degué demanar auxili radiant-lo, perquè a la poca estona es presentaren dos serenos més, lo qual no féu perdre

la serenitat al nostre amic, que cames ajudeu-me es dirigí al coet, on arribà esbufegant amb els serenos estalonant-lo, sort que quan l'aconseguien en James d'un «xut» se'ls allunyava. Un cop al coet, James tancà i pel finestró veié que si arribà a trigar més no hauria

donat l'abast a xutar prou. Lligà com un quisso el sereno perquè no l'amoinés i posà un finestró de recanvi (de tot duïen recanvi) perquè en caçar-lo li havien fos el vidre, i fent una salutació burlesca als llunàtics que rodajaven l'aparell amb grans mostres

d'agitació, es posà a maniobrar i l'aparell obeí dòcilment aixecant-se en l'espai. La notícia que envià James de què sortia de la lluna, fou rebuda amb gran alegria pel Dr. Haward que s'apressà a trametre-la a VIOLET i als demés rotatius mundials. El viatge

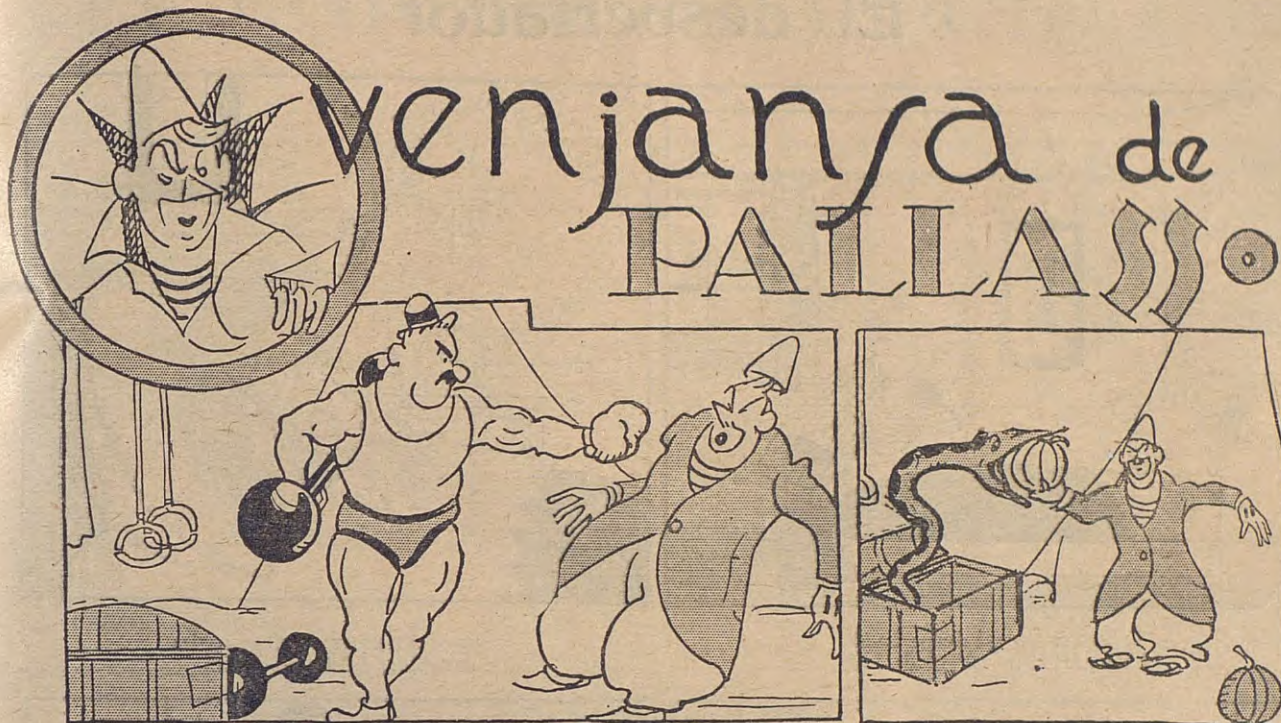
el realitzà James sense incidents i quan arribà a un miler de metres de la terra s'adonà de que si baixava aniria a parar al mar i llavors hagué d'esperar suspès unes hores perquè la terra amb la seva rotació anés «passant».

Quan es presentà terra, descendí a

uns doscents metres i comprengué que estava en terres xinesques o annamites. Hauria volgut esperar a que passés Nova York, però les minuterres que senyalaven les provisions de Ràdium s'apropaven al 0 i pensant que si no baixava llavors, quan l'aparell cauria

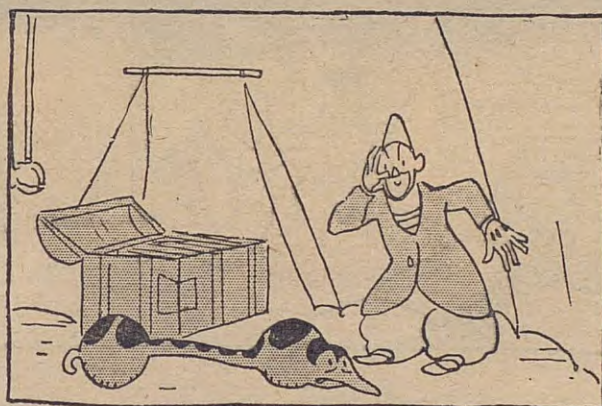
per si sol potser a més dels nyanyos hauria de trobar-se en un país més ingrát, es decidí a baixar, quina operació féu feliçment justament al terrat de la Legació Americana. Així es realitzà el primer viatge interplanetari el 28 de desembre de 1927, data feliç.

(Pròximament la segona part)

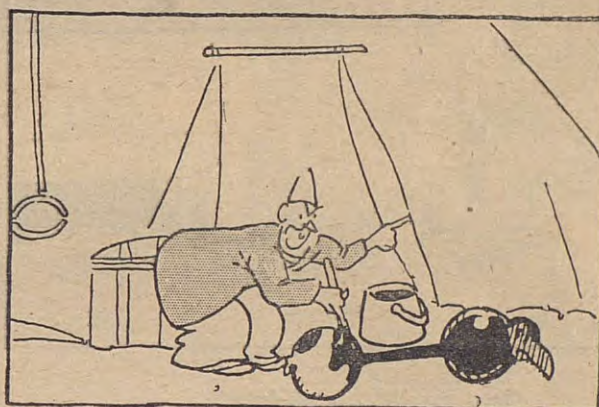

L'atleta; molt insolent
tracta l'August malament

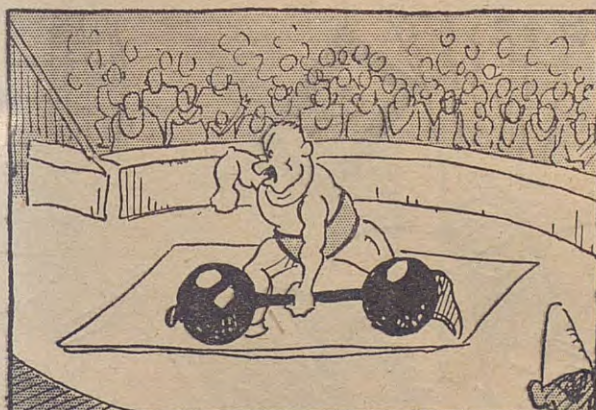
A la serp, cercant revenja
dóna carbasses per menja

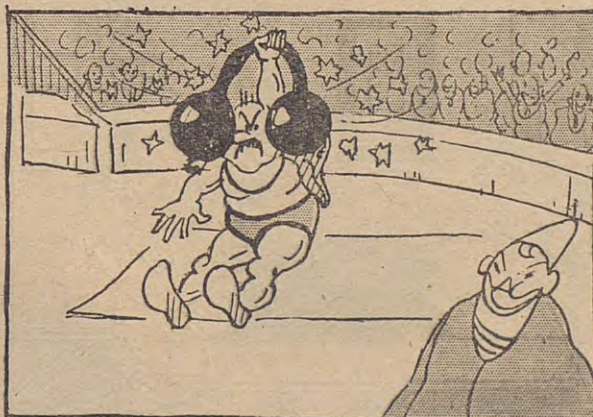
I així que les ha menjades
se li queden encastades

Llavors l'August l'ha pintat
i un pes de ferro ha semblat

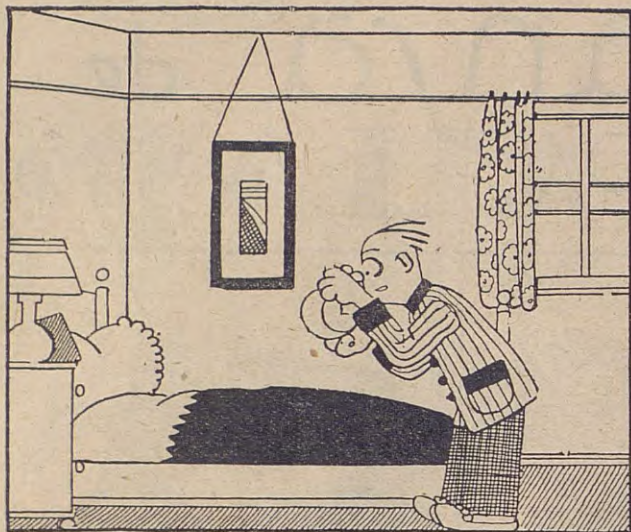

L'atleta, davant la gent
vol alçar-lo amb braç potent

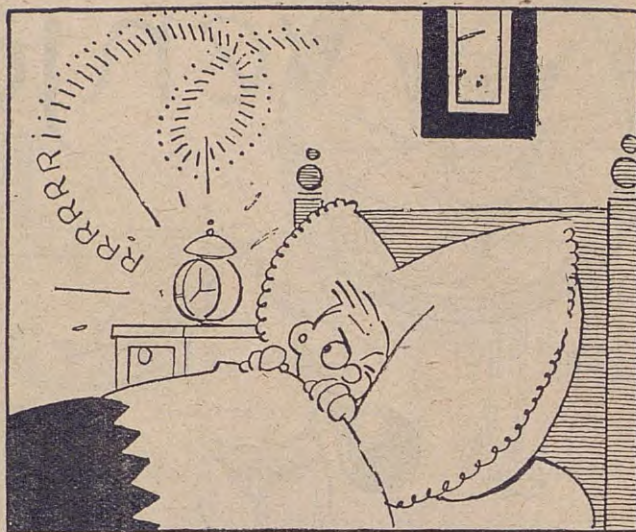

Però la serp, (quina pega)
pel bell mig se li doblega.

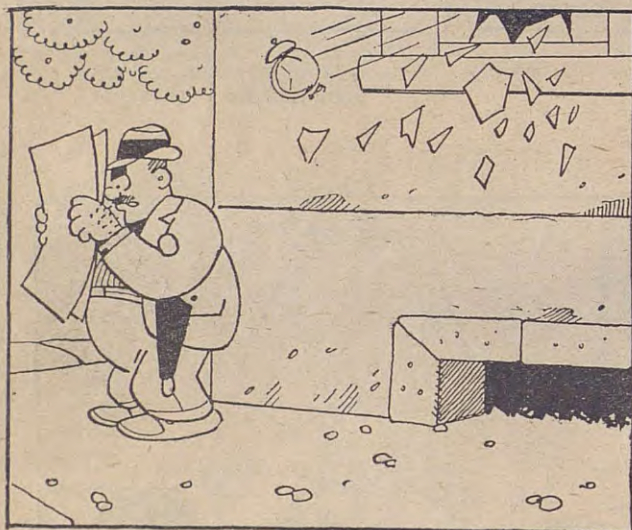
El despertador

—Vejam si aquest despertadô
pot despertar-me. Tant de bo!

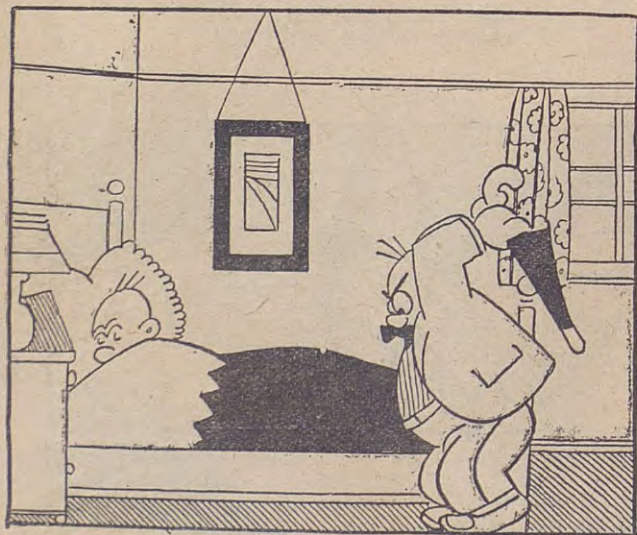
Quan el desperta, ell es regira
i enrabiat, pel balcó el tira.

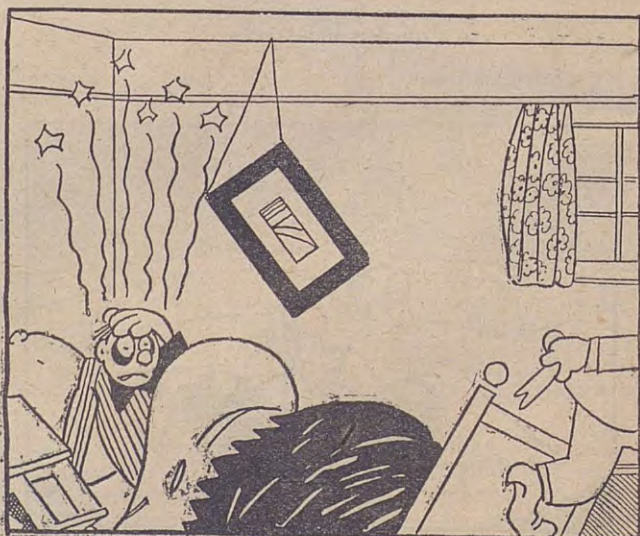
Don Pau Betzol està dessota
llegint «El Món de la Pilota».

Topa el rellotge en son clatell
fent caure el diari i el capell.

Cerca el culpable amb gran inquina
i amb el paraigües l'atonyina.

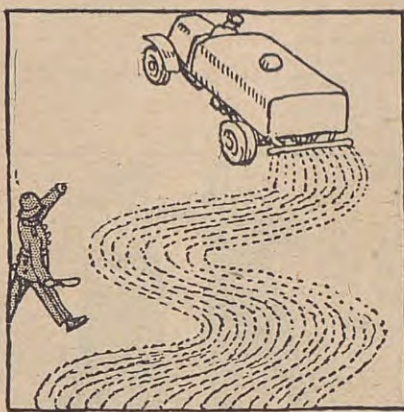

—Aquest rellotge és excel·lent!
M'ha desvetllat completament.

Les Històries de l'oncle Joan

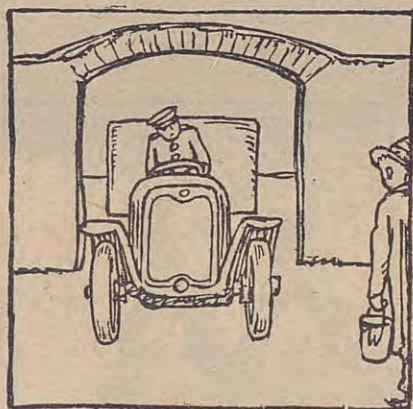
Una vegada hi havia dos amics molt viciosos, donats a la beguda. Una nit sí i altra també tornaven a casa fets una calamitat, embriacs com una sopa

Un d'ells era de les brigades municipals i xofer d'un auto de regal. Com que al matí encara li duraven els efectes de la beguda, en regar feia unes essés i uns dibuixos que Déu n'hi do.

L'altre era pintor de parets i com que moltes vegades havia d'actuar dalt d'una bastida, el seu àngel de la guarda tenia treballs per salvar-lo d'una caiguda mortal.

Un dia, l'auto s'havia de repintar. El xofer va dur-lo a casa del seu amic. Va arribar hi de miracle i un cop allà va quedar-se adormit bo i agafat al volant, com un ninot de llauna.

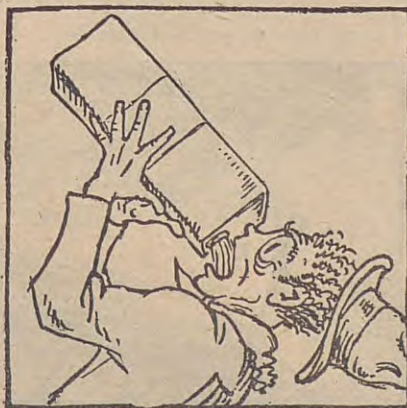
L'altre, també mig tarumba, va preparar malament la pintura, massa espessa i carregada de secant. I va començar d'empastifar-lo tot sense distinció, caixa, rodes, cadenes, neumàtics... tot per un igual!

Quan va arribar al seu amic, el considerà com un accessori més i va donar-li una bona capa de dalt a baix. I està clar, com que la pintura era espessa i carregada de secant, li tapà la boca i els forats del nas i l'ofegà.

El pobre pintor va adonar-se de la seva malifeta quan ja no tenia remei. De res no va servir-li al mort que el seu amic fes una lamentació més gran que la d'Isolda en l'últim acte de l'òpera de Wagner.

Finalment, desesperat, veient que no es moria de natural, com el seu model, va agafar un bidó de sulfurant i se'l va beure, clac, clac, clac, fins que no va quedar ni una gota.

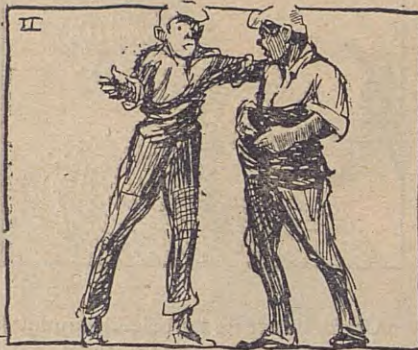

Estimats nebots, fixeu-vos bé: Els dolents podran eludir un dia, dos, vuit, llur justíssim càstig. Però a l'últim, fatalment, han de caure víctimes de llurs propis vicis.

El criticaire

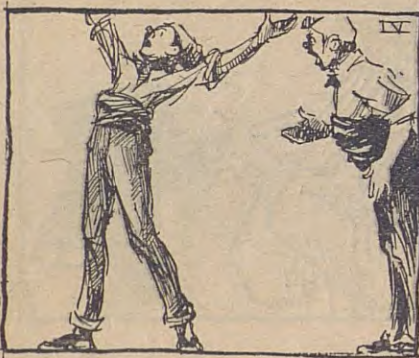
A l'hort de prop l'alz nar
en Lletuga hi va plantar
carbasses de rabequet
i ara ja grosses s'han fet
perquè les va ben regar.

Quan veu aquell fru t tan gros
content com gos amb un os
fa venir el seu veí
perquè el parè vulgui di
sobre aquell cas tan curiós.

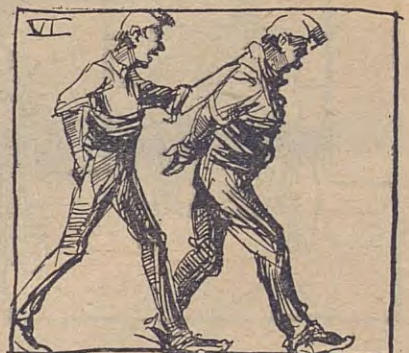
—Què et sembla aquesta carbassa!
sembla estrany que tan gran massa
pugui sortir d'un tronquet
tan neulit i tan primet.
Això pel meu cap no passa.

—Trobo que Déu no ho fa bé;
a un tal fruit li correspon
un arbre gran com el món
i no una tija de rè
que amb les herbes es confon.

—En canvi, mira l'alzinal
en veure un arbre tan alt
hom creuria natural
que fes fruita grossa i fina
i fa un gla com didall!

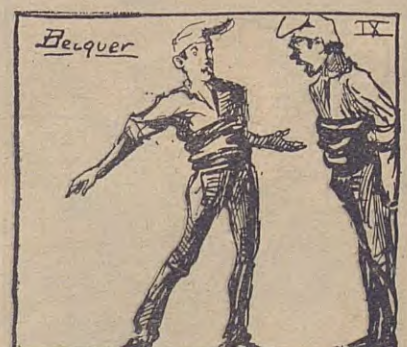
El veí son front arruga
i preocupat remug:
—Noi, potser indràs raó
prò, anem a jeure, Lletuga
que ara fa molta calò.

Sota l'alzina ajaçats
s'han quedat endormiscats
i ja no es recorden més
del problema dels fruitès
que els duia preocupats,

S'ha aixecat un xic de vent
i el brancatge remouent
fa caure un grapat de glans
damunt dels que estan jeient
colpejant-los cara i mans.

I en Lletuga convençut
diu:—Noi sí que n'ha sabut
Déu de repartir les fruites.
Si aquí dalt hi hagués hagut
carbasses, ja fórem truites!

ELS VIUS ENGANYATS

EPA un hostal d'un poblet muntanyenc i isolat, però molt visitat pels turistes de totes nacions que pujaven a les muntanyes de Rocalta famoses en els anys del turisme. El poblet era una veritable joia d'art antic. Totes les cases tenien el seu finestral gòtic i la seva portalada d'arc romà amb els pedrisos a cada banda; i l'hostal no desmereixia dels altres edificis, al contrari, era tot ell una antiguitat vivent, amb ferros forjats, mobles d'estil català antic, plats i vidres d'èpoques reculades i taules gòtiques, provinents del mosteriu derruït penjades a les parets enlloc de quadres.

Aquell dia, un turista sol i vrn, esmo·zava en el vell hostal i mentre esmorçava contemplava amb ulls cobdiciosos dues taules, penjades a banda i banda de la llar de foc, que representaven dos apòstols, quasi iguals l'un a l'altre, que sens dubte perquè s'assemblaven els havien posat de parel a.

L'hostalera sortí de la cuina i veient que el turista contemplava els quadres amb tanta atenció exhalà un sospir profund.

—¿Què li passa, senyora?—preguntà el viatger, sol·licit.

—Ai senyor! Pensar que tenint tant de coses prec·ses a casa hem de passar tanta misèria!

—En efecte, senyora. Qualsevol de les antiguitats que hi ha en aquesta sala, si són autèntiques (i em sembla que sí) val molts centenars de duros.

—Si són autèntiques, ara ho ha dit vostè! Si ho sabéssim del cert ra! Però és que aquesta casa la varem heretar d'un parent llunyà i tot ho varem trobar tal com està avui i no sabem si és autèntic o no.

—Però, fent-ho examinar,.

—Ja ho varem fer examinar i ens van dir que eren falsificacions i el meu marit creu que ho van dir per quedar-s'ho a bon preu. Als pobres, senyor, tothom els explota. I el meu marit, tampoc no vol vendre res sense saber del cert que sigui autèntic, perquè és honrat i no vol enganyar ningú.

—Jo li proposo un negoci. Miri, aquests dos apòstols m'interessen. Si són autèntics valen mil duros cada un almenys. Si no ho són, valen menys de deu duros. Fem un tracte: li els compraré tots dos per mil duros. Si

són bons hi guanyo, Si són falsos hi perdo.

—Ho preguntaré al meu marit.

Sortí el marit.

—Es exposar-me molt, senyor, fer el que vostè diu. Perquè si resulta que són autèntics hi perdo mil duros.

—Però si no ho són, els hi perdo jo.

—Vos·è deu ésser ric i es pot exposar, senyor. Jo sóc pobre i mil duros són per a mi una fortuna.

—Doncs proposeu vós.

—Jo li proposo que enlloc de quedar-se'ls tots dos, se'n quedi un, només. Així si és fals vostè no hi perdrà tant i si resulta autèntic, jo podré vendre l'altre a més bon preu.

—No està mal. Doneu-me, doncs, aquest de l'esquerra.

—Va de seguit. Vaig a cercar una escaleta de mà.

Quan l'hostalera fou fora, es sentí un terrabastall. El turista sortí i veié que ell i l'escala havien caigut a terra. L'ajudà a aixecar-se i veié que coixejava.

—L'haurà de despenjar la dona, perquè ara jo no puc pujar a l'escala.

El turista entrà al menjador i ho digué a l'hostalera. Aquesta cuità a despenjar el quadre enfilant-se en una cadira.

—¿Vol embolicar-me'l amb paper gruixut?

—Va de seguit—féu la dona. I entrà a la cuina a cercar-ho.

Ràpidament, el turista, despenjà el quadre de la dreta i hi penjà el que li havien donat.

Tornà a eixir la dona i féu un paquet amb el quadre. El turista pagà els cinc cents duros i se'n anà tot desitjant que la contusió de l'hostaler no fos res.

Quan fou fora, l'hostaler entrà caminant com si res. Però en donar una mirada al quadre esclatà en ira.

—Noia!—cridà—¿que no has canviat els quadres de lloc quan ha sortit a veure què passava?

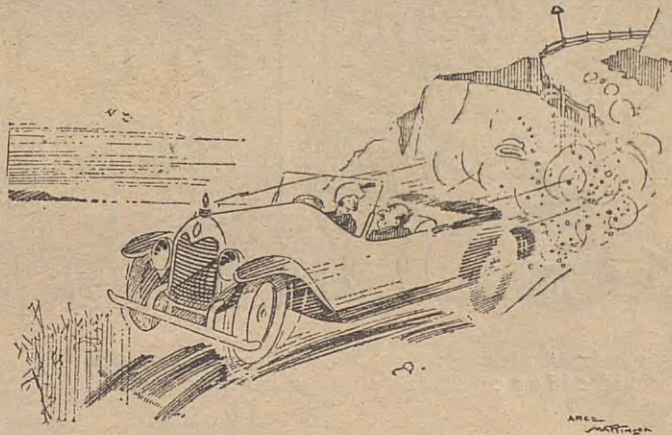
—Í, ¿per què?

—Perquè se n'ha endut el bo!

—El pillo! Això és que ja ho sabia! Vet aquí perquè m'ha fet anar a dins a cercar paper gruixut! Però ara no podem fer-hi res, perquè llavors tothom s'iria que enganyàvem els turistes amb un quadre autèntic i un fals.

Mentrestant el turista, muntanya avall amb el quadre anava dient-se.

—Qui sap quanta gent haurà comprat quadres falsos en aquesta casa, enganyats pel truc d'aquests vius. Però ra em sembla que no tindran ganes de tornar-hi. He fet una bona obra... i un bon negoci!

—Diu que els automòbils aniran barats.

—Aquest sí que hi anirà aviat.

Gran concurs d'ombres xinesques

45 — Feliu Lluch

46 — S. Noguer

47 — Ramon Sardaions

748 — S. Figueras

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Aquí veuran com s'explica
que el massa èxit perjudica.

—Mira, per guanyar diners
farem forces pels carrers.

Uns pesos s'han procurat
de molt poca gravetat.

—Farem tanta calderilla
que no ens cabrà dins l'armilla.

—Dintre mateix d'aquest pes
podrem guardar-li els calés.

Comencen l'exhibició
entre gran espectació.

I del públic convençut
calderilla n'ha plogut.

Tots els diners en Balaga
a dintre el pes els amaga.

Vol aixecar-lo en Baliga
i ho logra amb molta fatiga.

I en reventar-se el pes fals
perden l'èxit i els cabals,

Toni